

๔๒

อ ำ นั ส ัง ส์
ถ ว ำ ย น้ ำ ผิ ้ง

ขุมทรัพย์ คือบุญนี้
ให้สมบัตินำใครทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายได้
เหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ปรรณานิพพาน
ผลนั้น ๆ ทั้งหมด สำเร็จได้ด้วยบุญนิธินั้น

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๓๐

การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพุทธศาสนา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ เพราะจะต้องมีบุญที่ได้สั่งสมมาดีแล้ว เมื่อเกิดมาแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าจะดำรงตนอยู่ได้อย่างมีความสุขกันทุกคน เพราะการได้อัตภาพเป็นมนุษย์ นับว่าเป็นเรื่องที่ยากแสนยากแล้ว แต่การดำรงชีวิตให้ทรงคุณค่า ก็ยากหนักยิ่งขึ้นไปอีก เพราะเกิดมาจะต้องทำมาหากิน ทำมาหาเก็บ ทำมาหาใช้ แต่จะมีสักกี่คน ที่ทำงานควบคู่กับการสร้างบารมี ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ทำสองอย่างควบคู่กันไปอย่างมีประสิทธิภาพ トラบใดที่เราายังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ เราต้องไม่ประมาทในการสั่งสมบุญ แสวงหาทรัพย์ด้วย ขวนขวายเอาบุญควบคู่กันไปด้วย เมื่อเราเข้าใจอย่างนี้ ก็ควรเลือกทำแต่ความดีล้วนๆ เก็บเกี่ยวเอาบุญให้ได้มากที่สุด แล้วชีวิตของเราจะทรงคุณค่าและมีความหมาย

สมเด็จพระบรมศาสดาตรัสไว้ใน นิธิกัณฐสูตร ว่า

“เอส เทวมนุสฺसानํ สพฺพกามทโท นิธิ

ยํ ยํ เทวาทิปปญฺเฐนติ สพฺพเมเตน ลพฺภติ

ขุมทรัพย์คือบุญนี้ ให้สมบัติน่าใคร่ทุกอย่างแก่เทวดา และมนุษย์ทั้งหลายได้ เหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายปรารถนาผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งหมด สำเร็จได้ด้วยบุญนิธินั้น”

ขุมทรัพย์ต่างๆ ที่มีอยู่ในโลก ที่เป็นของหยาบๆ แม้จะมี

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๗๑

มากมายเพียงไร ก็ตามเราไปสู่ปรโลกไม่ได้ เราเกิดมาเพื่อ
แสวงหาทางพ้นทุกข์ สมบัติภายนอกเป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวก
ประโยชน์ในบางครั้งบางคราว มีไว้เพื่อช่วยให้เราสร้างบารมีได้
สะดวกสบายยิ่งขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่มีไว้เพื่อหลงแทน ทำให้จิตใจ
วิตกกังวล ไม่ใช่มีไว้ตระหนี่ แต่มีไว้เพื่อเพิ่มบุญบารมี ไล่ความ
ตระหนี่ออกจากใจ แล้วเปลี่ยนทรัพย์หยาบๆ นั้นให้เป็น
ขุมทรัพย์คือบุญ เพราะบุญนี้แหละ เป็นเหมือนเงาที่ติดตามตัว
เราไปทุกภพทุกชาติ

เราปรารถนาสิ่งใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าต้องการจะเป็นผู้ที่
มีรูปร่าง มีรูปร่างที่ดึงดูดตาดึงดูดใจ มีเสียงไพเราะชวนฟัง มี
ผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่งผ่องใส ได้ทั้งลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
บุญที่เราทำไว้ดีแล้วนี้ จะส่งผลให้เป็นผู้สมบูรณ์ บริบูรณ์ด้วย
สิ่งต่างๆ เหล่านี้ กระทั่งสมบัติที่เป็นของมนุษย์ทุกอย่าง สวรรค์-
สมบัติในเทวโลก หรือนิพพานสมบัติ คือทั้งวิชา ๓ วิชา ๘
อภิญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ ก็บังเกิดขึ้นมาเพราะอาศัยบุญ
ที่เราทำไว้ดีแล้วเท่านั้น

นักสร้างบารมีทั้งหลาย มองสมบัติภายนอกเหมือนเป็น
อุปกรณ์ช่วยทำให้ได้สร้างความดี เพื่อกลายเป็นสมบัติอันเป็น
โลกุตระเท่านั้น ฉะนั้นเวลาพวกเราทำบุญอะไรไว้ ก็ให้รู้จักตั้ง

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๓๒

ความปรารถนาให้ดี ทำบุญได้ก็ใช้บุญให้เป็น ด้วยการปรารถนาในสิ่งที่ชอบ ประกอบด้วยกุศล ปรารถนาสมบัติคือนิพพาน ซึ่งเป็นเป้าหมายของมนุษย์ทุกคน

เหมือนการสร้างบารมีของพระอริยสาวกในอดีต เมื่อท่านเกิดแรงบันดาลใจ ที่ได้เห็นแบบอย่างของนักสร้างบารมีในยุคนั้น ก็เจริญรอยตามทันที เพราะรู้ว่า สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ แก่กุศลแก่ตนเอง และไม่ใช้แค่ชาติเดียวเท่านั้น แต่จะตามไปคอยอุปถัมภ์ค้ำชูในทุกภพทุกชาติ คนมีปัญญานี้ แค่นี้ก็เป็นครูได้ ไม่ต้องมาเสียเวลาพร่ำสอน

*ตอนนั้นนักสร้างบารมีท่านนี้ เกิดในยุคของพระ-
พุทธมุตตรลัมมาลัมพุทเธเจ้า ได้รับฟังกิตติศัพท์ที่ดั่งามของ
พระองค์ท่านว่า แสดงธรรมไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและ
เบื้องปลาย แสดงธรรมได้แจ่มแจ้ง เหมือนหงายของที่คว่ำ เปิด
ของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง จึงไปฟังธรรมที่มหาวิหาร
ในสมัยนั้น เนื่องจากมีคนไปวัดกันมากมาย หาที่นั่งไม่ได้ ต้อง
ยืนฟังธรรมที่ท้ายบริษัท ฟังด้วยจิตใจที่ปีติเบิกบาน บอกกับ
ตัวเองว่า เราโชคดีจริงๆ ที่ได้มาฟังธรรมในวันนี้

อานิสงส์ถวายน้ำผึ้ง

๓๓๓

ในขณะนั้นเอง พระบรมศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ผู้เป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลายทางด้านมีลาภ ชายหนุ่มท่านนี้คิดอยากได้ตำแหน่งนั้นบ้าง จึงเข้าไปนิมนต์พระบรมศาสดาเพื่อมารับมหาทานอยู่ ๗ วัน แล้วก็ขอพรว่า “การทำบุญใหญ่ครั้งนี้ ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาสมบัติอย่างอื่นเลย แต่ว่าอยากเป็นผู้เลิศด้วยลาภ” พระศาสดาตรวดูด้วยอนาคตังสญาณ เมื่อเห็นว่าจะสำเร็จ จึงพยากรณ์ว่า “ความปรารถนาของเธอจะสำเร็จในยุคของพระสมณโคดม” ชายหนุ่มเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ปีติใจมาก หลังจากวันนั้นก็สั่งสมบุญตลอดชีวิต เวียนว้ายตายเกิดอยู่ในเทวดาและมนุษย์เรื่อยมา

จนกระทั่ง มาเกิดในสมัยของพระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ลงมาเกิดในหมู่บ้านเล็กๆ ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก สมัยนั้นชาวเมืองกำลังช่วยกันถวายนากับพระตถาคต ขณะจัดแจงทานอยู่นั้น ก็พบว่ายังไม่มีน้ำผึ้งและนมล้น จึงส่งตัวแทนไปแสวงหาน้ำผึ้งและนมล้น ฝ่ายชายหนุ่มท่านนี้ถือเอากะบอกเนยแข็งมาจากบ้าน ถือเดินมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงพระนคร ก็หยุดพักผ่อนตามสบาย พอติงเหยหน้าขึ้นไปบนต้นไม้ เห็นรวงผึ้งที่ไม่มีตัว ขนาดเท่าองุ่น ไฉนถือเดินเข้าไปในพระนคร ด้วยตั้งใจว่าจะเอาไปขายในพระนคร

ในขณะนั้น ตัวแทนชาวเมืองเห็นหมู่บ้านนอกเดินถือ

อานิสงส์ถวายน้ำผึ้ง

๓๗๔

น้ำผึ้งเข้ามา จึงเข้าไปขอซื้อด้วยราคาแพง ชายหนุ่มนั้นเกิดความสงสัยว่า น้ำผึ้งราคาก็ไม่มาก แต่ทำไมคนเหล่านี้ยอมเสียเงินจำนวนมาก จึงถามว่า “พวกท่านจะเอาไปทำอะไร” เมื่อทราบเรื่องข่าวบุญทั้งหมด ก็บังเกิดปีติโสมนัส อยากจะทำบุญใหญ่ในครั้งนี้อีก จึงบอกกับชาวเมืองว่า ไม่อยากขายน้ำผึ้ง แต่ต้องการร่วมบุญด้วยการได้ไปถวายกับมือของตัวเอง

ชาวเมืองดีใจมากที่มาพบผู้มีหัวใจของนักสร้างบารมี เห็นบุญมีค่ามากกว่าเงิน และผลประโยชน์ส่วนตัวอีก จึงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ในการถวายนาน ชัยหนุ่มเอาเงินที่ตัวเองเก็บสะสมมายาวนานไม่กี่มาสก เงินมีน้อยแต่มีใจใหญ่ สมกับเป็นนักสร้างบารมี ใช้เงินที่เกิดขึ้นจากหยาดเหงื่อแรงกายไปซื้อของมา ๕ อย่าง บดจนละเอียด กรองคั้นเอาน้ำส้มจากนมล้น แล้วคั้นรวงผึ้งลงไปปรุงกับเครื่องปรุง ใส่ไว้นานไปบ้วนบิหนึ่ง

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จมาถึงก็น้อมถวายด้วยความเคารพเลื่อมใส แล้วกราบทูลความตั้งใจของตัวเองว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายนานด้วยความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณ ในพระรัตนตรัยครั้งนี้ ด้วยอานิสงส์นี้ ขอให้ข้าพระองค์ พึงเป็นผู้ที่ถึงความเป็นผู้ที่เลิศด้วยลาภ ไปทุกภพทุกชาติด้วยเถิด” พระบรมศาสดาก็ตรัสอนุโมทนา ตั้งแต่บัดนั้นมา กุลบุตรนี้เกิดก็ภพที่ชาติ ก็ไม่รู้จักความอดอยากยากแค้นเลย จนมาถึงสมัยพุทธกาล ได้มา

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๖๕

เกิดในท้องของพระมหาลีพระนามว่า สุภาวสา ด้วยอานุภาพบุญที่ทำไว้ดีแล้ว เพียงแค่ปฏิสนธิ พระมารดาก็ได้รับเครื่องบรรณาการแสดงความยินดีวันละ ๕๐๐ สิ่ง ทั้งเช้าทั้งเย็น

จนกระทั่งภายหลังออกบวชได้นามว่า พระสิวลี บุญในตัวเต็มเปี่ยม ทันทิที่ปลงผมบนศีรษะหมด ก็บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ ไม่ว่าท่านจะเดินทางไปไหนมาไหน ก็จะได้รับ การต้อนรับทั้งจากเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรงยกย่องท่าน บางครั้งก็พาท่านไปในที่ทุรกันดาร ถึงหนทางจะลำบากทุรกันดารเพียงไร เทวดาก็จะเนรมิตสถานที่พักให้ สะดวกสบาย พระบรมศาสดาจึงทรงแต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะทางเลิศด้วยลาภ

บุญที่เราทำความดีด้วยความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณ เมื่อมาประมวลรวมกันเข้ากับ ความปรารถนาอันแรงกล้านี้ จะก่อเกิดเป็นดวงบุญที่สุกใสสว่าง ติดอยู่ในกลางกายฐานที่ ๗ ของตัวเราเองนี้แหละ เมื่อมีอานุภาพแห่งบุญหล่อเลี้ยงมากเข้า จะทำให้ได้รับผลแห่งบุญเป็นอัครรรักษ์กันเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นเวลาทำบุญอะไร ก็ควรมีจิตประกอบด้วย ความเลื่อมใส มีใจศรัทธา เห็นคุณค่าของทานที่ได้ทำไป แล้วก็อธิษฐานจิตให้มันกันเลย อธิษฐานให้เป็นผู้ถึงพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มรรคผลนิพพานกันอย่างนี้ อะไรก็ตามที่เราหมั่นทำ หมั่นตอกย้ำ

อานิสงส์ถวายน้าฝั่ง

๓๗๖

บ่อยๆ ลักวันหนึ่งก็จะสมหวังตั้งใจปรารถนา

บุญที่เราได้ทำกันไว้ ไม่ได้หายไปไหนเลย แม้มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อ แต่สัมผัสได้ด้วยใจ เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายแล้ว จะเห็นว่า กระแสธารแห่งบุญจากอายตณนิพพาน ที่ไหลผ่านกายของเราแต่ละกายนั้น ตั้งแต่กาย-ธรรมอรหัต ไหลผ่านกายธรรมต่างๆ ลงมาจนถึงกายอรูปพรหม กายรูปพรหม กายทิพย์ กายมนุษย์ละเอียด แล้วมาจรดที่ศูนย์กลางกายของกายมนุษย์ เป็นดวงบุญที่สุกใสสว่างติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ คอยหล่อเลี้ยงรักษาให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานและสิ่งที่พึงปรารถนา

ยิ่งถ้าเราเอาใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ได้มาก กระแสธารแห่งบุญก็จะหล่อเลี้ยงเพิ่มพูนความสุขให้กับเรามากยิ่งขึ้น แม้จะโลกไปแล้ว บุญยังติดศูนย์กลางกายของกายทิพย์ ทำให้เราถึงพร้อมด้วยสวรรค์สมบัติทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเมื่อจะทำทานหรือสั่งสมบุญอะไรก็ตาม ก็ควรทำจิตให้เลื่อมใส ทำใจให้หยุดนิ่ง ทำตอนที่ใจใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อปรารถนาสิ่งใด ก็จะสำเร็จอย่างง่ายดายเป็นอัศจรรย์ ฉะนั้นให้หมั่นฝึกใจให้ใสบริสุทธิ์หยุดนิ่ง จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

